

Programma

van de

Nederlandsche
Volksbeweging

DOCUMENTATIECENTRUM
NEDERLANDSE POLITIEKE
PARTIJEN

Programma

van de

Nederlandsche Volksbeweging

De Nederlandse Volksbeweging wil,

nu de stoffelijke grondslagen van ons volksbestaan, welke reeds vóór 1940 door de slepende crisis ernstig waren ondermijnd, door het oorlogsgeweld en de roofzucht van den overweldiger vrijwel zijn vernietigd,

de verschrikkingen van oorlog en terreur, de doorstane hongersnood en de afbraak van het gezag in het openbare leven ook de morele en geestelijke weerbaarheid van ons volk tot op de fundamenteën hebben aangetast,

in het bewustzijn van onze dure plicht, zoowel tegenover de tallozen die in de strijd tegen den bezetter hun leven offerden, als tegenover de toekomst van een jong geslacht,

allen verenigen,

die in personalistische geest, gericht op de maatschappelijke verwerkelijking van een vernieuwd socialisme, willen samenwerken aan de regeneratie van ons volk en aan een duurzame herrijzenis van Nederland,

en die daartoe bezinning op en verdieping van de geestelijke grondslagen van ons volksleven en principiele onderschikking van alle terreinen des levens aan de eisen ener zedelijke orde onontbeerlijk achten.

De Nederlandse Volksbeweging is van oordeel,

dat thans onmiddellijk en in de eerste plaats alle beschikbare krachten in eensgezindheid moeten worden aangewend tot een rechtvaardige leniging van de schrijnende nood, waarin zovelen geestelijk en stoffelijk verkeren,

dat de leniging van deze nood evenwel dient te geschieden op een

wijze en in een geest die in overeenstemming zijn met de beginselen welke ook de grondslagen moeten vormen voor een vernieuwing van ons staatkundig, sociaal-economisch en cultureel leven,

dat voor herstel en nieuwe opbouw beide een versterking van onze nationale gemeenschap door een verdiept saamhorigheidsbesef en een daadkrachtig persoonlijk verantwoordelijkheidsgevoel jegens medemens en gemeenschap onmisbare voorwaarde is,

dat dit laatste een vernieuwde opbouw van het sociale en culturele leven vergt, waarbij volledig recht wordt gedaan aan de grote betekenis welke de levensbeschouwing voor het persoonlijke en het gemeenschapsleven heeft, en zij in iedere organisatie de plaats krijgt, overeenkomstig de functie welke zij daarin vervult,

dat de toekomst van ons land derhalve eist, dat de door de maatschappelijke en geestelijke verschuivingen van de laatste dertig jaar al te zeer aangetaste scheidingslijnen tussen de sociale, economische en culturele organisaties, benevens de indeling der politieke partijen, niet als vanzelfsprekend blijvend worden hersteld,

doch dat een periode van vrije discussie, zowel in de partijen als daarbuiten en gemeenschappelijk overleg tussen de oude groepen en anderen, noodzakelijk is, alvorens door de schepping van nieuwe partijen en organisaties de scheidingslijnen voor de toekomst kunnen worden vastgelegd.

De Nederlandse Volksbeweging gaat uit van de overtuiging,

dat als voorwaarde voor een nieuwe gemeenschap (sociaal, cultureel, nationaal) ons volk bovenal van node heeft,

een nieuwe gezindheid,

welke zowel in het persoonlijke als in het openbare leven ernst doet maken met de beleving van de zedelijke normen, waarop onze samenleving rust,

en welke de stuwende kracht moet vormen bij het gemeenschappelijke werk tot:

- A. ontplooiing van de menselijke persoonlijkheid;
- B. beveiliging van het gezin;
- C. verheffing van de arbeid in een geordend sociaal-economisch bestel;
- D. versterking van de nationale gemeenschap;
- E. vernieuwing van de staatsgedachte, hervorming van de democratie in personalistische geest; volkszeggenschap in de organisaties van bedrijfs- en cultureel leven;

- F. opbouw van een nieuwe gemeenschap met de overzeese gebieden;
- G. doorvoering van een actieve buitenlandse politiek, mede als bijdrage tot de vestiging van een internationale rechtsorde.

De Nederlandse Volksbeweging roept daarom op:

ALLE NEDERLANDERS

al of niet georganiseerd in politieke partijen, om

in gebondenheid aan:

volstreekte normen als gerechtigheid, waarheid en naastenliefde, die in het Evangelie worden gesteld, maar ook in andere dan Christelijke overtuigingen worden gegrond,

mitsdien verwerpend:

volk, staat, ras, klasse, kaste, rijkdom of genot als hoogste goed in de samenleving,
en alle geestelijke dwang als middel tot gemeenschapsvorming.

in bereidheid tot:

het brengen van offers
en het aanvaarden van verantwoordelijkheid,

in trouw aan Oranje

als de vertolking van de saamhorigheid en van de wil tot zelfstandigheid van het gehele Nederlandse Gemeenbest,

mede te arbeiden aan de verwezenlijking van deze vernieuwingsgedachte, zoals die vervat is in de volgende doelstellingen:

A. *Ontplooing van de menselijke persoonlijkheid.*

Beginself: De menselijke persoonlijkheid, geroepen tot verantwoordelijkheid, zowel voor de ontplooiing der eigen gaven als voor waarheid, gerechtigheid en naastenliefde in de gemeenschap, zij enkeling en gemeenschap heilig.

1. Lichamelijke verstandelijke, zedelijke en religieuze verheffing van den mens. Derhalve:

- a. behoorlijke lichamelijke opvoeding;
- b. alle mensen zoveel mogelijk laten delen in wat hen kan verrijken in natuur en cultuur;
- c. versterking in het openbare leven van het besef der Christelijke zedelijke normen;
het scheppen van een culturele omgeving, welke morele verheffing bevordert;
bescherming tegen zedenbedervende invloeden, zowel door de Overheid, als door de organen van het volksleven;

- d. de religieuze vorming blijft de taak der kerken en religieuze verenigingen.

De Nederlandse Volksbeweging als zodanig is niet bevoegd, om een standpunt te bepalen ten aanzien van de feitelijke verdeeldheid van de godsdienstige stromingen in ons land, ook niet in vorm van een Christendom boven geloofsverdeeldheid. Zij erkent echter, dat in Christendom en Humanisme beide de diepste bronnen liggen voor het leven van enkeling en gemeenschap. Dit rechtvaardigt een positieve beïnvloeding door de Staat van de omstandigheden waaronder kerken en religieuze verenigingen moeten arbeiden.

2. Hervorming van onderwijs en opvoeding:

- a. De persoonlijkheidsontwikkeling van den jongen mens als één geheel dient als uitgangspunt te worden genomen van iedere onderwijshervorming;
- b. bevordering van zelfwerkzaamheid, van verantwoordelijkheid en van gebondenheid aan concrete levenskringen;
- c. gelijkheid van ontwikkelingskansen;
- d. erkenning van de betekenis der jeugdbeweging, naast gezin en school, voor de persoonlijkheidsvorming.

3. Sociale politiek die:

- a. de behandeling van iederen werkenden mens als zakelelijk onderdeel van een economisch mechanisme verwerpt en hem erkent als een volwaardig deelgenoot in het productieproces;
- b. de broederschapsgedachte in concrete vormen van gemeenschapsopbouw en van onderlinge offervaardigheid verwerkelijkt;
- c. zich kerende tegen een tot ontbinding voerend individualisme en tegen een de zelfstandigheid der persoonlijkheid bedreigend collectivisme, ieder in staat stelt zelf de verantwoordelijkheid te dragen voor zijn stoffelijk bestaan, zijn persoonlijke levensvorming en levensbestemming.

4. Bestrijding van alle gemeenschapsopvattingen, die:

- a. de menselijke waardigheid van anderen niet ten volle eerbiedigen (bestrijding van rassen-, klassen- en volkswaan);
- b. geestelijke dwang als gemeenschapsvormend aanvaarden (bestrijding van het anti-personalisme).

B. Beveiliging van het gezin.

Beginself: Het gezin, gegrond in de heiligheid van het huwelijk, worde beschermd als onvervangbare levensgemeenschap voor zijn leden en een der sterkste krachten voor het welzijn van volk en maatschappij.

1. Verheffing van de huwelijksmoraal en bestrijding van alle het huwelijk en het gezin ondermijnende krachten.
2. Handhaving van de rechten en plichten der ouders inzake onderwijs en opvoeding der kinderen.
 - a. De Overheid heeft ten aanzien van het onderwijs een regelende bevoegdheid, omdat en in zover zij optreedt als behartigende de belangen van de gemeenschap als geheel;
 - b. het beginsel van de ouderschool worde algemeen doorgevoerd, zowel om de ouders daadwerkelijk in de gelegenheid te stellen hun plicht te vervullen inzake het onderwijs van hun kinderen als om de geestelijke stromingen op dit terrein zo volledig mogelijk tot haar recht te doen komen.
3. Sociale politiek, die gericht is op:
 - a. verheffing van de gezinnen; verbetering van de moederschapszorg;
 - b. uitbreiding van de volkswoningbouw, daarbij rekening houdende met de gezinsopbouw;
 - c. bescherming van kinderrijke gezinnen door middel van loon- en belastingpolitiek.

C. *Verheffing van de arbeid:*

Productie om welvaart voor allen.

Beginsel: Arbeid is, behalve noodzakelijk middel tot bestaanszekerheid, een onvervangbaar bestanddeel van een volwaardig menselijk bestaan en dienst aan de gemeenschap.

Arbeid is derhalve het centrale element in het voortbrengingsproces; gezonde arbeidsverhoudingen zijn voorwaarde voor een gezond gemeenschapsleven. Doel en richtsnoer van de sociaal-economische activiteit dient niet te zijn winst voor het individu, doch een rechtvaardige voorziening in de redelijke behoeften van allen.

I. *Arbeidsleven.*

A. Grondslagen.

1. Ieder die daartoe in staat is, heeft het recht en de plicht om door arbeid in de behoeften van zich en zijn gezin te voorzien en bij te dragen tot het algemeen welzijn.
2. In elke arbeid ligt een mogelijkheid tot ontplooiing van de persoonlijkheid en een stuk verantwoordelijkheid voor het algemeen welzijn.

Aan alle werkers dienen daarom arbeidsverhoudingen, waarin de ontplooiingsmogelijkheden van de persoonlijkheid ten volle

tot haar recht komen, als ook medezeggenschap in sociale en economische aangelegenheden, gegrond op hun mede-verantwoordelijkheid, gewaarborgd te worden.

3. Het arbeidsleven worde in zijn volle omvang rechtsorde.

B. Verzekering, uitbreiding en verdeling van arbeidsgelegenheid door:

1. Actieve conjunctuur-politiek, met als doel alle daartoe geschikt in het productie-proces in te schakelen.
2. Bijzondere maatregelen van de Overheid om crisis- en structuur-werkloosheid te ondervangen, waarbij echter normale arbeidsvoorwaarden dienen te gelden.
3. Nationale regeling van de arbeidsbemiddeling voor werkzoekenden in binnen- en buitenland, met inschakeling van de hierna onder E. punt 7 te noemen bedrijfsorganen.

4. Verdeling van de beschikbare werkgelegenheid over alle bedrijfsgenoten, indien niet voldoende arbeid voorhanden is, om allen gedurende de normale arbeidstijd te laten werken.

Aanvulling van het loon ondernemingsgewijs uit loonstabilisatiefondsen (zie C. punt 7) en bedrijfstaksgewijs uit bedrijfswachtgeldfondsen.

Tegelijkertijd dienen de noodzakelijke maatregelen voor om-scholing, herscholing, instandhouding van vakbekwaamheid, herplaatsing, uitlening en verplaatsing van arbeiders genomen te worden.

C. Billijke beloning van de arbeid.

1. De Overheid geve krachtig leiding aan de loonvorming, teneinde een rechtvaardige verdeling van het volksinkomen uit de arbeid te verzekeren.
2. Een nationaal geldend minimum-loon, naar de kosten van het levensonderhoud streeksgewijs gedifferentieerd, waarborge iederen werker, ook voor het verrichten van de eenvoudigste arbeid, een in verhouding tot het nationale welvaartspeil menswaardig bestaan.
3. Voor de loonvorming gelde als grondslag, dat de beloning van de arbeid, zoveel mogelijk in overeenstemming met de betekenis welke deze naar zijn aard en door zijn uitvoering heeft, plaats vindt op een sociaal rechtvaardig en economisch doelmatig peil. Derhalve behoort de regel: Gelijk loon voor gelijkwaardige arbeid en, binnen het kader van gelijksoortige arbeid, loon naar prestatie, stelselmatig toegepast te worden.
4. Door kinderbijlagen worde in bijzondere behoeften van kinderrijke gezinnen op rechtvaardige wijze voorzien.
5. Voor alle takken van bedrijf en beroep dienen regelingen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden de werkers zekerheid te

verschaffen omtrent de rechten welke uit hun arbeid voortvloeien.

Het behoort tot de taak der bedrijfsorganen, aan de totstandkoming en, na haar goedkeuring of vaststelling door de Overheid, aan de uitvoering dezer regelingen mede te werken.

Zorgvuldige controle op de naleving en een snelle, doelmatige berechting van overtredingen der regelingen zijn onmisbaar.

6. Door een weloverwogen nationale en liefst ook internationale loon- en prijspolitiek dienen aanzienlijke en plotselinge wijzigingen in de koopkracht van lonen en inkomens te worden voorkomen.
7. Deling in de overwinst der onderneming door allen die daarin arbeiden, ten behoeve van een loonstabilisatie-fonds voor de onderneming.
Drastische beperking van arbeidsloos inkomen, voor zover dit niet voortvloeit uit sociale verzekering of in enigerlei vorm als „uitgesteld loon” genoten wordt.
Bestrijding van speculaties die geen productieve waarde hebben en beperking van dividenden en tantièmes.
Invoering van een sterk progressieve verhoging van het successie-recht met herziening van het erfrecht.
8. Een belasting-politiek die een billijke verdeling van het nationaal inkomen bevordert. Beperking van de indirecte belastingen op noodzakelijke levensbehoeften.

D. Uitbreiding van de maatregelen ter versterking van de bestaanszekerheid van den werker.

1. Een ieder — ook de kleine zelfstandige — die, ofschoon tot arbeid bereid, daartoe door ziekte, ongeval, ouderdom of op enige andere maatschappelijk aanvaardbare grond, niet of niet meer in staat is, zal door een gereorganiseerde sociale verzekering een redelijke bestaanszekerheid moeten worden gewaarborgd.
De sociale verzekering omvatte ook het ziekenfonds- en begrafenis fondswezen, alsmede de prophylactische gezondheidszorg.
2. Wettelijke regeling van de rechtspositie van allen die in dienstverband arbeiden, waardoor enerzijds iedere willekeur bij ontslag rechtens wordt uitgebannen, doch waardoor anderzijds de geprivilegieerde rechtspositie van sommige werknemers-groepen in Overheids- en particuliere dienst met de algemeen geldende wordt gelijk gemaakt.
Geschillen dienen door onpartijdige, zaakkundige en snelle rechtspraak tot oplossing te worden gebracht. De regeling van deze rechtspraak wordt onverwijld ter hand genomen.
3. Aan alle jongeren dienen bij hun opleiding tot maatschappelijke arbeid ontwikkelingskansen, overeenkomstig ieders bekwaamheid gewaarborgd te worden. Daartoe verbetering van de voor-

lichting bij de beroepskeuze en van de vakopleiding door samenwerking van sociale organisaties, school en bedrijf.

Uitbreiding van de voortgezette opleidingsmogelijkheden, met invoering van de z.g. tussengraden, in de verschillende takken van beroep en bedrijf welke daartoe mogelijkheid bieden. Uitschakeling van standsvoorrechten bij de maatschappelijke selectie.

4. Speciale zorg voor de positie van onvolwaardigen in het arbeidsproces, mede als taak van de bedrijfsorganen.

E. Opbouw van een georganiseerde arbeidsgemeenschap.

1. Hervorming en wettelijke regeling van het ondernemingswezen, ervan uitgaande, dat iedere onderneming een arbeidsgemeenschap vormt en als een organische eenheid een eigen en zelfstandige plaats in het maatschappelijk leven heeft in te nemen, waarbij de ondernemingsleiding de taak heeft, de belangen der onderneming en van allen die haar vormen, zodanig te behartigen, dat zij op doelmatige wijze haar maatschappelijke functie vervult.

Met de nodige differentiatie naar gelang van de grootte der ondernemingen dient bedoelde wettelijke regeling o.m. de hieronder sub 2, 3 en 4 genoemde punten te omvatten.

2. De ondernemingsleiding draagt geheel zelfstandig de verantwoordelijkheid voor haar bestuur en beheer. Zij is daarbij niet alleen verantwoordigd aan vertegenwoordigers van de kapitaalverschaffers, maar ook aan die van de arbeid en van de gemeenschap.

3. Instelling in elke onderneming van een personeelsraad, verkozen uit en door het personeel, als orgaan van overleg tussen de ondernemingsleiding en het personeel over alle arbeidsvraagstukken welke de onderneming betreffen.

Deze raad kan tevens belast worden met het beheer van personeelsfondsen, het bestuur van sociale instellingen der onderneming enz.

Gebruik van alle andere middelen, om het besef voor het gemeenschapskarakter van de onderneming aan te kweken.

Versterking van besef van verantwoordelijkheid en van een socialistische, d.i. op de gemeenschap gerichte, gezindheid bij alle leden van de arbeidsgemeenschap.

4. Het toezicht en de controle op de ondernemingsleiding behoren in ondernemingen van enige omvang uitgeoefend te worden door een Raad van Commissarissen, waarin de werknemers en de kapitaalverstrekkers op gelijke voet vertegenwoordigd zijn en dezelfde invloed hebben.

De Overheid benoemt, indien zij dit voor de goede vervulling van de maatschappelijke taak der onderneming noodzakelijk acht, een of meer vertegenwoordigers in de Raad van Commissarissen.

Geen der leden van deze Raad mag op andere wijze een functie in de onderneming bekleden. Benoeming en ontslag van de directie geschieden door de Raad van Commissarissen.

5. Doelmatige samenwerking tusschen Overheid en bedrijfsleven is noodzakelijk, teneinde krachtige, centrale leiding bij de te voeren sociale en economische politiek mogelijk te maken, de Overheidspolitiek te bevruchten met het initiatief, de ondernemingszin en het organisatievermogen van het bedrijfsleven, en tenslotte om de Overheid te ontlasten van alle tot gedecentraliseerde voorbereiding en uitvoering geschikte maatregelen. De hiertoe benodigde organisatie van het bedrijfsleven worde gevormd door bedrijfsraden of bedrijfsschappen, waarvan allen die in een bepaalde tak van productie, vervoer en/of distributie werkzaam zijn, ondernemingsgewijs deel uit maken.
6. De bedrijfsorganen zijn publiekrechtelijke lichamen. Hun taak op sociaal en economisch gebied is ondeelbaar, zij het dat uit doelmatigheidsoverwegingen bepaalde werkzaamheden kunnen worden opgedragen aan een sociale of aan een economische afdeling.
Het bestuur dezer organen worde gevormd door een voorzitter, die door de Overheid wordt benoemd uit niet-belanghebbende deskundigen, en door een gelijk aantal vertegenwoordigers van ondernemers en arbeiders.
7. Instelling van een Nationale Raad voor het bedrijfsleven, waarin vertegenwoordigers van ondernemers en arbeiders op paritaire wijze zitting hebben.
De Raad heeft tot taak, de regering desgevraagd het oordeel van het bedrijfsleven te doen kennen over alle onderwerpen welke het belang van de gehele arbeidsgemeenschap raken.
De Raad kan zich eigener beweging tot de regering richten in alle gevallen waarin hij dit nuttig acht. Hij kan bovendien belast worden met bijzondere taken.
8. Bevordering van de totstandkoming van organen voor internationaal overleg en internationale samenwerking op sociaal-economisch gebied.
9. De vrijheid van vereniging en vergadering blijve onaangetast. De privaatrechtelijke organisaties der bedrijfsgenoten welke een functie hebben te vervullen bij de samenstelling der publiekrechtelijke organen van het bedrijfsleven, dienen aan bijzondere, bij de Wet te stellen eisen te voldoen.

II. Productie.

A. Grondslagen.

Rechtvaardige voorziening in de redelijke behoeften van allen vereist planmatige voortbrenging.

In welke mate de Overheid daartoe rechtstreeks de verantwoorde-

lijkheid voor en/of de leiding van de productie op zich moet nemen, hangt af:

1. van de betekenis welke de onderscheidene categorieën van het productieproces hebben voor de waarborging van de rechtvaardige voorziening in de redelijke behoeften van allen en voor een doelmatige functionering van het gemeenschapsleven.
2. van de vraag, of particuliere dan wel Overheidsexploitatie een gegeven onderneming of groep van ondernemingen beter aan het doel der voortbrenging doet beantwoorden.

B. Doelbewuste leiding van voortbrenging en verdeling volgens nationaal plan, gericht op volkswelvaart en dus op bestaanszekerheid voor allen.

1. De Overheid geeft krachtig leiding aan productie en verdeling door het verstrekken van bindende richtlijnen aan het bedrijfsleven inzake productie en financiering en, waar nodig, door handhaving van een stelsel van prijsvorming en prijsbeheersing.
2. Instelling van een wetenschappelijk instituut voor het nationale welvaartplan (I.N.W.) ter bestudering, in nationaal en in internationaal verband, van de economische sociale en technische vraagstukken in ons volksleven, teneinde de Overheid van voorlichting te kunnen dienen. Alle beschikbare deskundige krachten van de Universiteiten, Hoge Scholen en het bedrijfsleven zullen gezamenlijk aan de arbeid van het I.N.W. deelnemen.
3. Aan de onder I. E. 7 genoemde bedrijfsorganen kan onder leiding van de Overheid een groot gedeelte van de werkelijkheid van het nationale plan voor volkswelvaart worden opgedragen, zodat de Overheidsbemoeiingen in dit opzicht zich kunnen beperken tot algemene leiding en controle.
4. De Overheid bevordert de totstandkoming van internationale regelingen ten aanzien van productie, afzet, voorraadvorming, prijzen, valuta-verhoudingen, arbeidsvoorwaarden, toezicht op kartels en concerns e.d.
Deze zijn noodzakelijk, om met vrucht leiding aan de binnenlandse productie te kunnen geven, benevens voor het voeren van een actieve conjunctuurpolitiek. Zij waarborgen tevens de sociale gerechtigheid over onze grenzen heen en beschermen de volken tegen de winst- en heerszucht van internationale kapitaalmachten.
5. Particuliere monopolie-posities en machtsaanmatiging van personen, groepen of standen dienen te worden gebroken. Alle economische vrijheden als vestigingsvrijheid, particulier initiatief, winst-streven, eigendomsrecht, eigendomsgebruik enz. vinden haar beperking in het algemeen welzijn. Wenselijkheid van socialisatie moet van geval tot geval aan de hand van de sociaal-economische doelmatigheid worden beoordeeld.

Zij dient telkenmale te geschieden, indien het gemeenschappelijk welzijn door socialisatie beter wordt gediend dan door privaateigendom.

6. Binnen het raam der op het algemeen belang gerichte welvaarts-politiek, speciale zorg voor de bescherming en bevordering van het gezonde kleinbedrijf, met name in ambacht en kleinhandel.
7. Beheersing van het geld- en credietwezen door de Overheid. Socialisatie van de circulatiebank en, indien voor het doel noodzakelijk, ook van andere bank- en credietinstellingen.
8. Onderwerping van directe Overheidsregelingen, d.w.z. socialisatie van de beschikkingsmacht en, indien nodig, ook van de eigendom van alle mijnen, energie-bedrijven, grote transport-ondernemingen, verzekeringsmaatschappijen, grondstoffenkartels en grote bouwondernemingen.
9. Onderwerping van iedere eigendomsovergang van voor de landbouw geschikte gronden aan de goedkeuring van Grondkamers, die deze beoordeelen op hun gevolgen voor het algemeen welzijn en dat van de boerenstand in het bijzonder.
10. Regeling van het pachtstelsel op zodanige wijze, dat daardoor het ontstaan van een gezeten boerenstand en een goede bodem-exploitatie worden bevorderd.
11. Maatregelen die het mogelijk maken, een zodanig gebruik van productie-middelen, o.a. van landbouwgronden, af te dwingen, als door het algemeen welzijn geboden wordt. Zowel afzetting van de leiding als onteigening komen hierbij in aanmerking.
12. Door een rigoureuze bestrijding van grondspeculatie en door geordende woningbouw zorge de Overheid in de stad en op het platteland voor de beschikbaarstelling tegen redelijke huurprijzen van woningen, overeenkomstig de gezinsbehoeften.

D. Versterking van de nationale gemeenschap.

Begin sel: Ons volk worde volksgemeenschap, hetgeen van iederen persoon en elke groep offervaardigheid eist voor het geheel, eerbiediging van wat anderen heilig is en verantwoordelijkheid voor ons Nederlandse geestes-merk, voor onze cultuur en voor onze taak over zee en in de wereld.

1. Wederzijdse erkenning en eerbiediging van de bestaande verscheidenheid in ons volk: gewestelijk, maatschappelijk en op het terrein der levensbeschouwingen, door:
 - a. stimulering van de eigen levensontplooiing van de gewesten op sociaal en cultureel terrein binnen de volksgemeenschap;
 - b. bevordering van de zedelijke, culturele en sociale verheffing der maatschappelijke groepen (arbeiders, boeren, middenstanders, beampten, ondernemers, vrije beroepen

- en kunstenaars), mede door het scheppen van hiervoor doeltreffende vormen van organisaties voor het economische, sociale en culturele leven;
- c. aankweken van eerbied voor wat den ander heilig is (o.a. processievrijheid).
2. Gerichtheid van denken en doen op het welzijn der gehele natie, boven de belangen van groep, klasse, partij en enkeling, door:
 - a. organisatie van het contact en onderlinge verantwoordelijkheid tussen de verschillende maatschappelijke en geestelijke groepen in dorp en stad, gewest en land, voor concrete gemeenschappelijke arbeid;
 - b. wekken van saamhorigheid tussen stad en platteland;
 - c. bestrijding van regionaal chauvinisme, van wantrouwen tussen de maatschappelijke klassen en wanbegrip voor elkaars geestelijk bezit.
 3. Bevordering van orde en tucht in alle levenskringen door eerbied-afdwingende uitoefening en handhaving van een in de morele krachten der natie wortelend gezag.
 4. Bewustmaking van de grondslagen waarop onze volksgemeenschap en haar bijzonder karakter berusten.
Het aankweken van kennis van en liefde voor eigen landschap, geschiedenis, taal en cultuur in onderwijs, opvoeding, jeugdorganisatie, pers, radio en films.
 5. Bevordering, lichamelijk en geestelijk, van een gezonde volksweerbaarheid, nodig tot onderhoud van een weermacht die de vaste wil tot uitdrukking brengt, dat Nederland, zij het in internationaal verband, allereerst met eigen offers de zelfstandigheid en integriteit van het Rijk en zijn delen zal doen eerbiedigen.
 6. Het wekken van begrip van Neerlands aandeel in de gemeenschappelijke economische, staatkundige en culturele taak waarvoor de volken van Nederland en de overzeese gebieden binnen een te vernieuwen structuur van 't Koninkrijk zullen zijn gesteld.
 7. Versterking van de culturele betrekkingen met de stamverwanten in Vlaanderen, in Zuid-Afrika en overal ter wereld waar Nederlanders zich door immigratie in groepsverband of anderszins vestigden.
Scheppen van een evenwichtige verhouding tussen het oude en het nieuwe Vaderland van geëmigreerde groepen.
 8. Opwekken van het besef, dat Nederland een bijzondere roeping heeft te vervullen bij de bevordering van de gerechtigheid in de internationale samenleving en een taak als schakel in het cultuurleven der volken.
Stimulering van de lust en de energie, om door goede arbeid in het buitenland op het gebied van cultuur, onderneming of bestuur Nederland in den vreemde waardig te vertegenwoor-

digen en daardoor onze nationale gemeenschap te dienen.
Bijzondere verantwoordelijkheid van de volksgemeenschap jegens hen die een deel van hun leven hieraan buiten Nederland wijden.

E. *Vernieuwing van de Staatsgedachte en hervorming van de democratie in personalistische geest.*

VOLKSZEGGENSCHAP IN DE ORGANISATIES VAN BEDRIJFS- EN CULTUREEL LEVEN.

Begin sel: De Nederlandse staat behoort gegrondvest te zijn op de eerbiediging van de menselijke persoonlijkheid en op de beginselen van gerechtigheid en verantwoordelijkheid voor den naaste, die op het gehele terrein van het maatschappelijk leven tot gelding moeten komen.

Een democratisch bestel dat zijn grondslag vindt in de verantwoordelijkheid van de Overheid jegens het volk en in die van het volk voor de keuze der gezagsdragers, blijft daartoe de beste waarborg, mits het zich zuivert van vroegere tekortkomingen, daadkrachtig en besluitvaardig gezag met volksinvloed weet te verbinden en voor deze volksinvloed bovendien nieuwe vormen weet te scheppen in organen waarin groepen van burgers op het terrein hunner speciale verantwoordelijkheid, deskundigheid of belangstelling bij de verzorging van maatschappelijke belangen worden betrokken.

1. Vernieuwing van de staatsgedacht.

- a. Erkenning, dat niet alleen de mens, maar ook de gemeenschap, de Overheid en het recht onderworpen zijn aan de volstreckte normen der zedelijke orde;
- b. besef van de onvoorwaardelijke noodzakelijkheid in de gemeenschap van een aldus gefundeerd Overheidsgezag;
- c. aanvaarding van het beginsel, dat de Staat geen doel is in zichzelf en in het geheel van de menselijke rechts- en gemeenschapsordering, zowel nationaal als bovennationaal, een onmisbare, maar uiteindelijke toch betrekkelijke functie vervult;
- d. erkenning, dat de staat niet alleen de menselijke persoonlijkheid, maar ook de hogere en lagere gemeenschappen en haar zelfstandige waarde heeft te eerbiedigen;
- e. erkenning van de positieve taak der gemeenschap, gericht op de stelselmatige en alzijdige ontplooiing in stoffelijk en geestelijk opzicht van den mens;
- f. vastlegging in enig staatsstuk van de hierboven en in de considerans van dit program geformuleerde waarden als grondslagen van het Nederlandse staatsbestel.

2. Noodzaak van een sterk en besluitvaardig Overheidsgezag.

- a. Erkenning, dat een waarlijk sterk Overheidsgezag slechts ontstaat door de positief op het algemeen belang gerichte samenwerking van een regering die in het bijzonder het element van eenheid, en een volksvertegenwoordiging die in het bijzonder het element van verscheidenheid tot uitdrukking brengt;
- b. hervorming van het regeringsorganisme zodanig, dat geschillen tussen de ministers onderling, die belemmerend zijn voor eenheid van optreden naar buiten en vruchtbare samenwerking, op korte termijn beslecht kunnen worden, b.v. door het overdragen van de politieke leiding, hetzij aan een klein kabinet, hetzij voor bijzondere onderwerpen aan daartoe aangewezen groepen uit het kabinet, eventueel met versterking van de positie van den minister-president;
- c. hervorming van het kiesstelsel en het partijwezen, zodanig dat door een niet te groot aantal politieke partijen in de volksvertegenwoordiging vorm wordt gegeven aan de wezenlijke staatkundige tegenstellingen;
- d. concentratie van de arbeid der volksvertegenwoordiging op het wezen van haar taak ten aanzien van wetgeving en bestuurscontrole, b.v. door:
 - de behandeling van wetsontwerpen in twee lezingen, waarvan de eerste in vaste commissies onder beperking van de uitoefening van het recht van amendement tot de eerste lezing; toekenning aan vaste commissies van het recht tot het horen van personen;
 - doelmatige herziening van de uitoefening van het vragenrecht;
- e. toekenning aan de regering van een zelfstandige regelingsbevoegdheid ten aanzien van onderwerpen die niet in Grondwet of Wet aan de medewetgeving van de volksvertegenwoordiging zijn voorbehouden, zulks onder toekennig aan de volksvertegenwoordiging van de bevoegdheid, om steeds voorafgaand overleg of wettelijke regeling te verlangen;
- f. hervorming van het bestuursapparaat van provincie en gemeente o.a. door:
 - overdracht van zekere bestuursbevoegdheden aan colleges van B. en W. en van Gedeputeerde Staten en decentralisatie van de Overheidsstaak over functionele organen.

3. Zuivering der democratie.

- a. Verplichte openbaarheid van de werkzaamheid der politieke partijen en het beheer van haar geldmiddelen; waarborging van de invloed der leden op de besluitvorming hunner partijen in het algemeen en van hun invloed op candidaatstellingen voor openbare lichamen in het bijzonder;
- b. herziening van het kiesstelsel zodanig, dat de band tussen

kiezer en gekozenen wordt versterkt en een duidelijke weerslag van verschuivingen in de volksverteuging ten aanzien van het regeringsbeleid prevaleert boven de mathematische evenredigheid in de vertegenwoordiging;
afschaffing van de stemplicht en uitbreiding van de mogelijkheid tot ontneming bij rechterlijk vonnis van het kiesrecht aan onwaardigen;

- c. herziening van het ambtenarenapparaat, o.a. door een doelmatiger selectie, soepeler mogelijkheden tot bevordering en ontslag, verbeterde salariëring en een nauwer contact tussen ambtenaar en de werkelijkheid van het geestelijke en maatschappelijke leven om hem heen;
- d. voorkoming van politieke machtsuitoefening door geweld en bedreiging, mede door middel van krachtige wettelijke en administratieve bestrijding van alle pogingen daartoe; ontzegging van politieke rechten aan personen en groepen die op ongrondwettige wijze pogen, de bestaande rechtsorde te wijzigen, de zelfstandigheid van de staat of de fundamentele vrijheden en rechten zijner burgers aan te tasten.

4. Zuivering der openbare mening.

- a. Activering van het staatsburgerlijk besef;
- b. verheffing van het peil der bespreking van de openbare zaak, met name van het politieke debat; instelling mede hiertoe van tuchtcolleges; toekenning van een „droit de réponse” aan de Overheid;
- c. bevordering van een direct contact tussen regering en publiek; stelselmatige en zakelijke voorlichting omtrent de werkzaamheden der Overheid.

5. Verbreding en verdieping van de volksinvloed.

- a. Stimulering van de autonomie der gemeenten op grondslag van een nieuwe verdeling van taken en lasten — onder toekenning van een zekere financiële zelfstandigheid — en herziening, waar nodig, van de gemeentelijke indeling; bevordering van de zelfwerkzaamheid der gewesten op sociaal en cultureel gebied;
- b. invoering van publiekrechtelijke organen voor de daarvoor geschikte gebieden van het maatschappelijk leven, gebruik makende van en voortbouwende op de eigen organisatie der burgers, waar het welzijn der gemeenschap daarmee wordt gediend;
- c. handhaving overigens van de vrije werkzaamheid der burgers en hun organisaties daar waar het welzijn der gemeenschap geen gecentraliseerde Overheidsverzorging eist;
- d. zoveel mogelijk betrekken van de burgerij bij de arbeid van het bestuur en administratie ter verzorging van maatschappelijke belangen.

6. Waarborgen.

- a. Handhaving van de vrijheid van godsdienst en geweten, van de gelijkheid voor de Wet en van de persoonlijke onschendbaarheid;
- b. waarborging der rechten van vereniging, vergadering en meningsuiting, voor zoover niet misbruikt tot ondermijning van de staat of de door hem erkende fundamentele waarden;
- c. handhaving van het beginsel der Wetsgebondenheid van regering en administratie;
- d. herstel van het gezag en de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, mede door een verbeterde selectie van de zittende en staande magistratuur volgens criteria van karakter, bekwaamheid en inzicht in maatschappelijke verhoudingen;
- e. versterking van de rechtszekerheid van den werkenden mens door de stelselmatige invoering van een deskundige arbeidsrechtspraak;
- f. instelling van een onafhankelijke administratieve rechtspraak.

F. Opbouw van een nieuwe gemeenschap met de Overzeese gebieden.

Begin sel: „Geen politieke eenheid, noch een nationale samenhang kunnen voortbestaan, als deze niet worden gedragen door de vrijwillige aanvaarding ervan door de grote meerderheid van de burgers en door hun vertrouwen daarin”.

(H. M. Koningin Wilhelmina op 7 December 1942). Het Nederlandse Volk, dat in gebondenheid aan volgestrekte normen eigen huis in orde wil brengen, behoort de ernst van deze houding te bewijzen door zijn bejegening van de historisch aan ons land verbonden volken.

1. De volken van het Gemenebest moeten in een toenemende vrijwillige samenwerking en in een volledig deelgenootschap in alle zaken en taken van het Gemenebest de beste waarborg kunnen zien voor hun zelfstandig volksbestaan en voor de vrije ontwikkeling van hun geestelijk en stoffelijk welzijn.
2. De koloniale gedachte en de koloniale politiek moeten, voor zover dat nog niet is geschied, definitief worden verlaten.
3. Volledige erkenning van de eigen plaats die Indonesië, Suriname en Curaçao, op grond van hun verscheidenheid in geestelijke en economische structuur en van hun plaats in de wereld, naast Nederland in het Gemenebest innemen; derhalve erkenning van verscheidenheid in ontwikkelingslijn en toekomst.
4. Aan de afzonderlijke delen van het Koninkrijk wordt autonomie toegekend voor de regeling van eigen culturele, economische

- en bestuursaangelegenheden, voor zover deze autonomie niet strijdig is met de belangen van het Gemeenebest.
5. Verlevendiging van het saamhorigheidsbesef tussen alle delen van het Koninkrijk, door:
 - a. bestrijding van culturele en rassen-hoogmoed;
 - b. het wekken van een onbaatzuchtig verantwoordelijkheidsbesef voor elkaars toekomst in geestelijk en stoffelijk opzicht;
derhalve waarborging aan de volken van het Gemeenebest van hun nationale bezit aan geestelijke waarden, vrijheid van godsdienst en godsdienst-uitoefening en vrije uitoefening van kunsten en wetenschappen;
 - c. erkenning in woord en daad van de bewezen saamhorigheid in crisis en oorlog.
 6. Schepping van een nieuwe federale organisatie van het Koninkrijk, waarbij het Koningschap der Oranjes de saamhorigheid en de wil tot zelfstandigheid van het Nederlandse Gemeenebest in Europa en over zee uitdrukt.
 7. Inrichting van een staatsbestel van de delen des Koninkrijks, overeenkomstig elks maatschappelijke structuur;
derhalve is voor Indonesië, dat principieel beschouwd moet worden als een land met gemengde bevolking, een staatsregeling te ontwerpen waarbij ieder der bevolkingsgroepen een zeggingsmacht en verantwoordelijkheid krijgt te dragen, overeenkomstig haar bijdrage tot het geestelijk en stoffelijk welzijn van het land. Deze bijdragen, ook in haar onderlinge verhouding, zijn tengevolge van de ontwikkeling der inheemse bevolking en door de werking van de techniek aan veranderingen onderhevig.
 8. Het sociaal-economisch leven van Indonesië worde in overeenstemming gebracht met de gewijzigde politieke verhoudingen. De economische activiteit van uitheemse en inheemse groepen zij niet langer uitsluitend op zichzelf gericht, doch op het welzijn van alle groepen der Indonesische samenleving. Wel zij erkend, dat in menig geval de uitheemse onderneming als begeleidend verschijnsel ook de stoffelijke bestaansmogelijkheid der inheemse bevolking heeft verhoogd, doch versterkte conôle op dit kapitaal en het ondergeschikt maken er van aan het algemeen welzijn zijn hier even noodzakelijk als in Nederland. Krachtige bevordering van de sociaal-economische activiteit der inheemse bevolking.
 9. Zowel in Nederland als in Indonesië zal met het oog op de bijzondere toestand waarin de oorlog beide gebiedsdelen heeft gebracht, met een periode van overgang naar de gewenste toestand rekening moeten worden gehouden;
een direct na de bevrijding van Nederland bijeen te roepen

Rijksconferentie, die haar arbeid zal voortzetten na de bevrijding van Indonesië, zal hebben te beraadslagen over de wenselijke staatkundige opbouw van het Gemeenebest en over de maatregelen in de overgangperiode;

de gebiedsdelen zullen aan deze conferentie als gelijkwaardige leden deelnemen;

in de periode van overgang zal een krachtig centraal gezag orde op zaken moeten stellen en zal Indonesië op intensieve hulp van Nederlandse krachten zijn aangewezen. Hierdoor kan het Nederlandse volk zijn roeping jegens de Indonesische volkeren in deze tijd vervullen en de versterkte inschakeling in het bestuursapparaat van krachten uit alle Indonesische volksgroepen, zowel blank als bruin, helpen bevorderen, teneinde daarmede een verdere stap te zetten op de weg die binnen afzienbare tijd leidt naar een volledig deelgenootschap van een autonoom Indonesië in een Nederlands Gemeenebest.

G. Buitenlandse politiek en internationale rechtsorde.

Beginsel: De samenleving der volken behoort te worden gevestigd op gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor recht en gerechtigheid, hetgeen insluit: de verantwoordelijkheid voor de ontplooiingsmogelijkheid van ieder volk dat aan een levende rechtsorde wil medebouwen.

1. Het doel van onze buitenlandse politiek moet zijn:
 - a. Het handhaven van ons zelfstandig volksbestaan;
 - b. het helpen totstandbrengen en handhaven van een rechtvaardige en duurzame vrede;
 - c. actieve medewerking aan de opbouw van een alle daartoe eerlijk gezinde staten omvattende internationale orde, gebaseerd op de levensrechten der volken, door geleidelijke overgang van het systeem der onbeperkte nationale souveriniteit naar een stelsel van bovennationale gezagsuitoefening.
2. Het nastreven van deze doeleinden vereist de vervanging van de vroegere passieve neutraliteitspolitiek van Nederland door een actieve buitenlandse politiek;
invoering van een daarvoor doeltreffende, grondige hervorming en modernisering van de met het buitenlandse beleid belaste organen;

intensieve verbreiding van zodanige denkbeelden, zowel van Overheidswege als door middel van organen van het volksleven, dat deze actieve buitenlandse politiek door het gehele Nederlandse volk kan worden gedragen.

3. Aanvaarding van de beperking der souvereiniteit kome o.a. tot uitdrukking in de erkenning, dat de internationale rechtsorde niet gehandhaafd kan worden zonder machtsuitoefening, welke laatste niet mag worden verlamd door het beginsel der eenstemmigheid;
het Nederlandse Gemeenebest heeft op deze grond actieve medewerking te verlenen aan alle internationale maatregelen, ook van militaire aard, die nodig zijn om de rechtsorde te verzekeren.
4. Internationale beperking der bewapening zal nodig zijn:
 - a. om te voorkomen, dat het welvaartspeil der volken permanent omlaag wordt gedrukt;
 - b. om het functionneren van de nieuwe rechtsorde mogelijk te maken.
5. Sterke bevordering van een internationale sociaal-economische ordening ter bestrijding van armoede, ter voorkoming van werkloosheid en ter beperking van loonconcurrentie;
de grondslag daarvan zij, dat in de plaats van de oude laissezfaire-economie internationale regelingen van productie, consumptie, handel, financiën en arbeid komen die een zo ruim mogelijke ontplooiing van het internationale goederen-, diensten- en betalingsverkeer tengevolge hebben;
deze regelingen dienen niet alleen gebaseerd te worden op hetgeen ieder land te vragen en te bieden heeft, doch ook op het optimale nut van het geheel der regelingen voor alle betrokken volken;
bij het treffen van deze regelingen hebben de regeringen, als vertolksters van het algemeen welzijn dezer volken, en niet particuliere concerns of andere particuliere belangencombinaties de leidende rol te vervullen;
daarbij dient de vertegenwoordiging van ons volk op internationale conferenties nimmer gebaseerd te zijn op aan elkander tegengestelde belangengroepen, doch zij zodanig samengesteld, dat zij de eensgezinde tolk is van de economische en sociale politiek welke, in overeenstemming met de wilsuitingen van ons volk, door de Overheid gevoerd wordt.
6. De Nederlandsche buitenlandse politiek dient ervoor te waken, dat de gang van zaken niet door enkele grote mogelijkheden alléén wordt bepaald en dat de rechten van kleinere mogelijkheden worden gewaarborgd.
7. De oplossing van het Duitse probleem geschiede op de basis van een gerechtigheid welke het Duitse volk de straf voor de talloze misdaden tegen recht en menselijkheid, die het gedeeltelijk bewust bedreef, gedeeltelijk zonder protest toeliet, niet bespaart, welke het geleden onrecht zoveel mogelijk ongedaan maakt en tevens inhoudt, dat alles in het werk wordt gesteld om nieuw onrecht te voorkomen;

men beoordele de economische en politieke maatregelen niet van het gezichtspunt van individuele staten uit, doch tegen de achtergrond van een groots plan tot beveiliging van de technisch-economische heropbouw van Europa, uit te voeren binnen het kader van de genoemde internationale rechtsorde, die het welzijn van alle volken van de wereld daarbij vertegenwoordigt.

8. In het bijzonder voor het vraagstuk van annexatie van Duits gebied geldt, dat deze slechts mag worden gezien in het licht van de totale oplossing van het door de nederlaag van Duitsland acuut geworden Europese probleem en niet van de gezichtshoek uit van één „belanghebbende” natie uit de „Verenigde Volkeren”; Nederland dient de verplichtingen te aanvaarden welke de uit de oorlog voortvloeiende verdragen ons land, op grond dezer overwegingen eventueel zullen opleggen. Dit geldt ook ten aanzien van het beheer van of de controle over bepaalde Duitse gebiedsdelen, waarbij deze betrekking zich eventueel kan ontwikkelen tot samenwerking in een federatief verband.

TOELICHTING

1. *Algemene motivering.*

Zij, die het initiatief neemen tot de Nederlandse Volksbeweging, zijn daarbij uitgegaan van een tweetal algemene inzichten, die voortdurend in verband met elkaar worden beschouwd: ten eerste, dat ons Nederlandse volk, na de rampen van crisis en oorlog, dringend behoefte heeft aan verdieping en versterking van de zedelijke grondslagen, waarop ons volksleven berust, opdat een vernieuwing daarvan en ook van het maatschappelijk bestel tot stand kome; ten tweede, dat een reconstructie van het politieke leven noodzakelijk is en door de wil tot geestelijke vernieuwing moet worden gestuwd. Beide inzichten ontspringen aan de overtuiging, dat ons volk tijdens de verschrikkingen van de bezetting eigen aard en wil om in de volkerengemeenschap een eigen plaats in te nemen dieper heeft leren verstaan; tevens aan de begeerte om tot de vernieuwing en wederopbouw alle gelijkgerichte krachten te verenigen, die thans verspreid uiteen liggen.

A. Wat het eerste punt betreft, de geestelijke verwildering, die aan oorlog en bezetting onvermijdelijk vastzit en met name de jonge generatie bedreigt, moet met alle kracht worden bestreden. Daarbij is het bedenkelijke — niet alleen voor ons volk, voor andere wellicht in sterkere mate — dat wij sinds lange jaren verkeren in een periode van geestelijke crisis, waaronder wij vooral verstaan, dat het ontbreekt aan vastheid van normen, die het leven van enkeling en gemeenschap richting en inhoud geven en aan de practische beleving van het inzicht, dat alleen gemeenschappelijk — dit is in verantwoordelijkheid voor het geheel en daarin voor de delen en voor elkander — een gezond bestel kan worden opgebouwd en gewaarborgd. Men behoeft geen profeet te zijn om te voorspellen, dat na de oorlog massale uitbarstingen zowel van haat en wraakgevoelens als van genotzucht zich zullen voordoen, terwijl alle constructieve krachten nodig zullen zijn om de geweldige ruïnes op te ruimen om chaos te voorkomen. Geestelijke leiding, in de zin van het stellen van vaste zedelijke normen, zal in belangrijke mate uitgaan van de kerken, in het algemeen van de verkondiging van het Evangelie. Hoe noodzakelijk ook, voor de

situatie waarin ons volk na de oorlog verkeert, is dit niet genoeg, met name niet, wanneer door concrete maatregelen van vernieuwing op politiek, sociaal en cultureel terrein de inhoud der zedelijke normen moet worden verwerkelijkt. Wij mogen toch niet verwaarloozen, dat de nieuwe, valse moraal dáárom nog velen in oprechtheid kon trekken, omdat zij diep teleurgesteld waren over de maatschappelijke praktijk van het oude. Om beide gaat het: zowel om de verdieping en versterking van het normbesef, om de waarheid, dat een volk alleen dán geestelijk sterk is, indien het als geheel leeft uit enkele fundamentele en onaantastbare waarheden; als om de zakelijke concrete uitwerking daarvan voor het leven van den enkeling en de gemeenschapsverbanden (gezin, arbeidsgemeenschap, volk, rijk, volkerensamenleving), waarin wij zijn geplaatst.

Wij gaan uit van deze fundamentele gedachte, dat niet het geestelijk of stoffelijk welzijn van enkelingen of van groepen — zij het dan ook grote groepen — voldoende is, om tot een cultureel, economisch en sociaal welvarend volksleven te besluiten. De goederen der beschaving, de arbeid en de stoffelijke welvaart moeten binnen ieders bereik komen omdat als een grote groep van één of méér dezer waarden is uitgesloten — zoals dat b.v. door de werkloosheid het geval was — dan wordt niet enkel deze groep, maar de gehele gemeenschap des volks daardoor getroffen, en in haar bestaan bedreigd. Onze verantwoordelijkheid voor dat geheel en voor onze medemensen binnen dat geheel, die het gemeenschapsleven noodzakelijk medebrengt, eist méér dan particuliere weldadigheid, bedeling en „steun” van overheidswege; zij eist inspanning en offers, zelfs zéér zware, door en van geheel het volk, om dit leed af te wenden. Die gemeenschapszin manifestere zich niet enkel in leniging van nood, maar ook in verheffing van levenspeil en het brengen van levensvreugde aan het volk als geheel. Gemeenschapszin is géén vaag, idealistisch sentiment, maar wordt pas reëel door de daad.

Dit alles klemte te meer, voor wie ervan overtuigd is, dat na de oorlog de wereld, ook de maatschappelijke structuur, een andere zal blijken dan voordien. Het tijdperk van het individualisme is onherroepelijk afgesloten; niet alleen de zeer reële gemeenschappelijke nood, maar vooral de opbouw van nieuwe rechts- en gemeenschapsverhoudingen vraagt een geestesgesteldheid, die het belang en het welzijn van het gehele volk doet overheersen boven dat van enkeling en beperkte groepen. Onbaatzuchtigheid, bereidheid tot dienen, het brengen van offers en het willen dragen van verantwoordelijkheid, reeds in oorlog en bezetting onmisbaar gebleken voor karakter en geestkracht, zal ons volk na de bevrijding nodig hebben, wil het zijn plaats in de wereld eervol kunnen hernemen.

Een volksbeweging zoals wij die denken, vindt in dit alles haar eerste rechtvaardiging; zij wil in een zo breed mogelijke laag van ons volk, dwars door tot nog toe gangbare scheidingen van godsdienst en

politiek heen, indragen of dieper bewust maken die fundamentele normen, die de zin des levens tot uitdrukking brengen en een volk geestkrachtig en karaktervol maken; zij wil het noodzakelijke proces van geestelijke vernieuwing stuwten en inhoud geven, en tevens in uitwerking van concrete beginselen voor enkele der voornaamste levensgebieden de richting wijzen, die voor opbouw en welzijn van geheel het volk perspectieven biedt. Daarbij worde met nadruk uitgesproken, dat naar onze overtuiging, in de bezettingsjaren door de houding van ons volk slechts versterkt, de zedelijke grondslagen en krachten wel degelijk aanwezig zijn; zij hebben echter dieper bewustwording in brede lagen, versterking over de gehele linie en tevens nieuwe maatschappelijke vormgeving in de na-oorlogse verhoudingen nodig.

B. Het tweede motief, dat ons initiatief bepaalt, is het inzicht, dat een grondige hervorming van het politieke leven dringend noodzakelijk is. Wij nemen aan, dat de vroeger bestaande politieke partijen het bevel tot ontbinding, hun door den bezetter gegeven, als onrecht zullen beschouwen; dat zij de hun onttroofde bezittingen, bladen en gebouwen, voor zoveel mogelijk weer in eigen handen zullen nemen. Aan de andere kant spreekt het vanzelf, dat ons volk gedurende een zekere periode voor de politieke partijstrijd moet worden bewaard. Wij hopen, dat de voornaamste partijen dit inzicht geheel delen en tot een onderlinge afspraak zullen komen. De taak van het Nederlandse volk is o.i., om zo duidelijk mogelijk uit te spreken: voorshands géén herleving van de partijstrijd, voorshands géén verkiezingen, maar een periode van eendrachtige vernieuwingswil, politieke bezinning en heroriëntering is noodzakelijk.

Deze noodzaak, reeds voldoende gemotiveerd door de huidige situatie, klemmt temeer voor wie overtuigd zijn, dat de tot 1940 heersende tegenstellingen in ons politieke leven: de anti-these der christelijke politiek en de klassenstrijd, reeds toen ondeugdelijk waren en tot verstarring en vervlakking van het politieke leven hebben geleid en dit thans, na oorlog en bezetting, in volstrekte zin zullen zijn. Hoezeer wij ook instemmen met de stelling, dat er innig verband bestaat tussen diepste levensovertuiging, i.e. Christendom, en de politieke beginselen, hoezeer wij erkennen dat in een vroeger stadium onzer geschiedenis afzonderlijke christelijke partijen nodig waren — aan de concrete vraagstukken die zich op economisch, finantieel, sociaal, politiek en cultureel gebied zullen voordoen, zal telkens blijken, zoals dat in het verleden reeds lange jaren gebleken is, dat de politieke organisatie naar christelijke confessie niet meer op de concrete verhoudingen slaat, niet voldoende creatieve kracht meer heeft, terwijl de gedeeldheid van ons volk tussen „rechts” (voorstanders van christelijke politiek) en „links” (tegenstanders daarvan) voor tallozen van „rechts” en „links” onverdraaglijk is geworden. Wat de klassenstrijd-antithese betreft: hoezeer in de diep ellendige arbeidstoestanden van het verleden een politieke organisatie op deze grondslag historisch en

zedelijk verklaarbaar moge zijn geweest, de periode die wij thans ingaan, met de eisen van geleide economie en sociale reconstructie, verdraagt niet meer deze antithese als grondslag voor de partijverhoudingen. In Nederland kan men dit te geruster zeggen, omdat de arbeiders hier op een peil van ontwikkeling en bewustheid zijn gekomen, die hen ook praktisch (naast principieel) tot een factor van positieve waarde stampelen.

Wij hebben reeds sinds lange jaren kunnen constateeren een onbehagen, bij de besten verdiept tot innerlijke verontrusting, inzake het politieke leven in ons volk. Er leeft in zéér brede lagen een onverschilligheid tegenover, een gebrek van vertrouwen in, soms een afkeer van de bestaande politieke partijen, waarlijk niet alleen te verklaren uit de werking van het stelsel der evenredige vertegenwoordiging, — houdingen, die zowel voor de democratie als voor onze gezonde, nationale volkskracht een gevaar zijn. Minder algemeen verbreid, maar niet minder ernstig is het besef dat voor een waarachtige vernieuwing van onze volkskracht de bestaande partijen-indeling een grote belemmering vormt. De ervaring (reeds vóór 1940, maar versterkt in de bezettingstijd) bewijst, dat personen b.v. uit christelijke partijen, vrijz. democraten en sociaal-democraten niet slechts in vragen van actuele politiek, maar ook in hun erkenning van volstrekte zedelijke normen in hun ideaal omtrent de toekomst van ons volk, belangrijk overeenstemmen; sterker: dat zij het dikwijls méér eens zijn met lieden uit andere partijen dan met hun eigen partijgenoten. Met andere woorden er blijken reeds nieuwe scheidingen levend te zijn, die de oude tegenstellingen doorbreken.

Reeds vóór 1940 heeft men op allerlei wijzen gezocht naar vormen, waarin deze nieuwe scheidingen tot gelding zouden kunnen komen. Wij denken aan conferenties te Woudschoten en Berchem, aan de volkseenheidsbeweging en het „Gemenebest”, aan een beweging als E. d. D. In de bezettingstijd heeft de Nederlandse Unie getracht verspreide krachten samen te binden; zij heeft ook inderdaad zeer velen samen gebonden, zoals blijkt uit het enorme ledental, maar meer nog uit de toenadering die er onder de leden, uit verschillende groepen afkomstig, is ontstaan. Zeer velen, toegetreden om afweermotieven ten aanzien van de N. S. B. en bezetting, bleken aanvankelijk voor de positieve gedachten, door de Nederlandse Unie naar voren gebracht. Toch zijn wij van mening, dat géén der genoemde bewegingen geschikt zal zijn, om in de nieuwe verhoudingen de taak der geestelijke vernieuwing en reconstructie van het politieke leven op zich te nemen: ieder draagt daarvoor tezeer de last van het verleden. Wel hebben zij alle voldoende duidelijk gemaakt, hoezeer binnen en buiten de politieke partijen de drang leeft om verstarde en verstarrende scheidingen te doorbreken. Deze drang moet thans, nu ons volk zich gereed maakt om zijn eigen plaats in de wereld in vrijheid, welvaart en cultuurarbeid te hernemen, zo sterk mogelijk worden gemaakt, zo positief mogelijk worden gericht.

2. *Geestelijke vernieuwing primair.*

Het woord „geestelijke vernieuwing”, reeds enkele malen gebruikt, eist nadere begripsbepaling, wil het niet tot een onstichtelijke phrase ontaarden. Wij gaan uit van de hier niet nader te motiveren stelling, dat de opkomst en heerschappij der dictaturen in Europa in de grond een uiting is van een diepgaande culturele crisis, die allerminst overwonnen is, wanneer deze dictaturen militair en politiek zijn verslagen en die evenzeer aanwezig is in de landen, die de oorlog „winnen”. Men dient echter wel te verstaan, dat deze dictaturen belangrijke symptomen van die crisis en de vraagstukken waarom het gaat, zéér wel en scherp hebben onderkend, doch dat zij hebben gefaald in haar oplossingen daarvoor. Zij hebben ook zeer wel begrepen, dat de belangrijkste aspecten van die crisis zijn: het teloor gaan of ontbreken van enkele centrale, eenvoudige en het leven in al zijn uitingen beheersende, gemeenschappelijke waarheden, die levensmoed en scheppende kracht oproepen en tevens de vaste normen bieden, die op de verschillende terreinen tot gelding behoren te komen, alsmede het teloor gaan of ontbreken van waarachtig gemeenschapsbesef. Zij zochten de oplossingen in het absoluut stellen van de belangen van klasse, ras, volk of rijk en tastten daarmede de daarvan deel uitmakende mensen als mens aan. Zij miskenden daarmede de eigen waarde en zelfstandigheid der menselijke persoonlijkheid door deze slechts als onderdeel ener gemeenschap te zien. Daardoor faalden zij alle; en in de bepaling der volstreckte normen en in de bepaling van de plaats der menselijke persoon in de gemeenschap. De geestelijke vernieuwing, die alle volken, overwinnaars evenzeer als overwonnenen, nodig zullen hebben, bestaat voor een belangrijk deel in de gehoorzaamheid aan de voor allen volstrekt geldende inhouden van gerechtigheid, waarheid, goede trouw en naastenliefde. Terecht zullen overtuigde christenen opmerken, dat het overwinnen van de geestelijke crisis in de wereld een te zware taak is voor mensen; dat de werking van Gods Heiligen Geest hier de beslissende factor zal zijn. Deze overtuiging ontnemt ons echter niet de verantwoordelijkheid om verschijnselen van ontaarding, ontwrichting, teloor gaan van normbesef of hoe men ze verder noemen wil, aan te wijzen en krachtig te bestrijden. Wij willen ons niet in overmoed vergripen aan een taak, voor mensen te zwaar, het overwinnen van de cultuurcrisis; wel stellen wij de onafwijsbare verantwoordelijkheid van iederen mens voor het tot gelding brengen van de eisen ener zedelijke orde, zonder welke van een gemeenschap tussen mensen en volken geen sprake kan zijn.

In een volk als het onze, met verscheidenheid van levensovertuiging en de traditie der antithese op politiek terrein, moet met zo groot mogelijke duidelijkheid worden uitgesproken, wat de volksbeweging wel en wat zij niet onder „geestelijke vernieuwing” verstaat. Zij ziet als haar taak niet: het verwekken van een godsdienstige bekeringsbeweging of een godsdienstig reveil; dit is de taak van Kerken en gods-

dienstige verenigingen; evenmin een beweging tot vereniging van alle christenen in Nederland, noch een poging om onder andere leuzen het christendom tot politiek sjiboleth te doen herleven. Zij verstaat onder geestelijke vernieuwing wel:

a) een vernieuwing van gezindheid en wil, bij christenen en niet-christenen, in gehoorzaamheid aan volstreckte zedelijke normen, in het Evangelie en blijkens ervaring ook in andere dan christelijke overtuiging gegrond, om op deze wijze normloosheid en geestelijke verwildering te bestrijden;

b) het stuwen van de wil, om in de arbeid aan institutionele verwerkelijking van de eisen ener zedelijke orde, groeps- en partijbelangen ondergeschikt te maken aan het welzijn van het gehele volk;

c) het bijeenbrengen in een arbeid tot gezamenlijke wederopbouw van ons volksleven, van aldegenen, die dezelfde concrete doelstellingen willen verwezenlijken, opdat onwettelijke en verstarrende scheidsmuren, in het bijzonder op politiek gebied, worden doorbroken.

De noodzaak van een dergelijke vernieuwingsbeweging wordt versterkt door andere factoren. Ons land is, zowel door zijn aandeel in de oorlog als door de verwachte nieuwe structuur van het rijk, op een andere wijze betrokken in de wereldpolitiek dan vroeger. Wij zullen in ons denken afstand moeten doen van die eigenaardige veiligheidsverlangens der kleine mogendheden, die in de begeerten naar neutraliteit culmineeren. Na deze oorlog zal een van de allerbelangrijkste wereldproblemen dat van de organisatie van de veiligheid der volken op grond van een internationale rechtsorde zijn. De periode tussen 1918 en 1939 kan ons hebben geleerd, dat dit niet in de eerste plaats een technisch maar een zedelijk probleem is, n.l. hoe de volken worden doordrongen van de noodzaak om offers te brengen in dienst van het recht ter beteugeling van brutale macht en de eigen-richting-oorlog. Wij zijn er van overtuigd, dat de komende periode een besef van onderlinge verbondenheid en gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor recht en veiligheid in de wereld nodig zal hebben, ook tot het vinden van oplossingen voor de financiële, economische en sociale na-oorlogse problemen.

Terloops werd gesproken van een te verwachten nieuwe structuur van het rijk. Hare Majesteit de Koningin heeft in haar rede van 7 December 1942 de grondslagen daarvan aangegeven. De technische zijde van deze nieuwe verhouding Nederland—Indië—Suriname—Curaçao zal straks aan een ronde-tafel conferentie op de grondslag van daar te aanvaarden beginselen aan de orde komen. Daarmee is dan slechts een begin gemaakt: de zedelijke taak, die de nieuwe structuur eist, moet door de volkeren zelf worden aangevat, met name het wekken van onderlinge verantwoordelijkheid voor de toekomst van het geheel, te noodzakelijker, nu de oorlog een sterker totsgemeenschap schiep. De geestelijke vernieuwing, die wij op het oog hebben, richt zich niet

alleen op verhoudingen tusschen de negen millioen menschen, die in Nederland wonen, maar evenzeer op de onderlinge verhouding van de delen des Rijks en de daarin verenigde volken, en op de plaats van het Koninkrijk in het geheel der volken, zijn bijdrage tot de internationale rechtsorde en cultuur.

Terecht kan men opmerken, dat tot deze taak van leren denken in rijks- en wereldverhoudingen ook de bestaande politieke partijen het nodige zullen bijdragen. Wij verwachten niet anders, maar evenzeer verwachten wij, dat voor een grondige vernieuwing, die doordringt tot diep in het gehele volk, de bestaande partij-indeling een grote belemmering zal blijken, omdat de beginselen, die deze indeling beheersen, volstrekt niet slaan op de huidige na-oorlogse problemen, die om oplossing vragen. Zonder twijfel is, vergeleken met vóór de oorlog, het streven naar samenwerking der bestaande partijen belangrijk versterkt. Wie echter menen mocht, dat een betere persoonlijke verstandhouding en wil tot zakelijke samenwerking tusschen kamerfracties en partijbesturen, een zich scharen der gezamenlijke partijen om Regering en Kroon, voldoende mag heten, ziet de toestanden in ons volk niet ernstig genoeg. Ten eerste gaat het waarlijk niet alleen om betere verhoudingen aan de top, hoe belangrijk die overigens wezen mogen. De veel belangrijker vraag, althans voor een hoog ontwikkeld en democratisch volk als het onze, is de doorbreking van verouderde tegenstellingen in de massa, in de dorpen, de steden, de werkplaatsen, de sociale opbouw, het verenigingsleven. Het is de vernietiging ener waarachtige volksgemeenschap, wanneer het geheel zal worden opgedeeld in strak georganiseerde, zorgvuldig afgescheiden groepen, alsof het geheel niet méér of anders zou zijn dan de som dier deling. Een volk, in versterkte mate een democratie, is immers slechts gezond, wanneer de grote groeperingen zich voor het geheel en daar binnen voor elkaar en elkanders plicht en rechten en vrijheden verantwoordelijk achten. In wezen is het de dood van de democratie en de vernietiging der volksgemeenschap, wanneer de partijen elk voor eigen belang en beginsel op de bres staan. Er kunnen perioden in de geschiedenis zijn, waarin een bepaalde, ontrechte, achtergestelde groep zich organiseert tot een emancipatiestrijd en haar kracht zoekt in haar isolement (zo de R.K.St.P., de A.R.P. en de S.D.A.P. in de vorige eeuw). Maar dit is steeds een noodtoestand, waarbij de nood minstens evenzeer aanwezig is bij de overheersende als bij de achteruitgezette groep. Thans, nu ons volk zich tot de taak van wederopbouw en vernieuwing temidden van de ruïnes van oorlog en bezetting geroepen weet, is iets anders nodig: ten eerste: een zo groot mogelijke eenidracht (die de geestelijke verscheidenheid en vrijheid vóórondersteld en nivellerende eenheid volstrekt afwijst); ten tweede: het zich organiseren naar beginselen, die passen op de concrete situatie der maatschappij en de vraagstukken, die deze stelt; ten derde: een besef van verantwoordelijkheid, zowel van de delen voor het geheel als van de delen onderling. Dit alles zal alleen kunnen slagen, indien ons volk — zowel het gedeelte in verschillende partijen georganiseerd of door deze min of meer beïnvloed, als het

gedeelte, dat zich niet indellen laat — wordt teruggewoerd tot de gehoorzaamheid aan volstreckte zedelijke normen, wier inhoud en schepende betekenis uit concrete maatregelen blijkt.

3. *Het karakter der beweging.*

Uit het voorgaande volgt, dat wij op een bepaalde wijze partij kiezen in de geestelijke strijd in ons eigen volk en in de gehele Europese cultuurwereld. Deze keuze moet nader worden gepreciseerd en geformuleerd.

Ten eerste: Zij, die zich in de volksbeweging hebben verenigd om het vernieuwingsproces in ons volk te stuwten en daaraan een concrete vorm te geven op het politieke en sociale terrein, vinden elkaar in een gemeenschappelijke erkenning van volstreckte zedelijke normen en concrete doelstellingen. Dit sluit in o.a., dat zij zowel in de diepste levensovertuigingen, op het terrein der confessie gelegen, als in de laatste doelstellingen, kunnen en in feite ook zullen verschillen. Zij behoren tot verschillende kerken en godsdienstige schakeringen, zo goed als tot onkerkelijken en niet-christenen. Dit uitgangspunt betekent echter niet, dat wij een zogenaamd godsdienstig-neutrale beweging willen; in de keuze, die het dieptepunt onzer Europese cultuurwereld thans van levenskrachtige en bewuste karakters vergt, is neutraliteit wel het ongelukkigste begrip, dat men kan hanteren. Wij hebben ook niet genoeg aan een min of meer welwillende erkenning van het historisch feit, dat het christendom een belangrijke rol heeft gespeeld in de Europese beschaving, of aan de erkenning, dat het in de wereldhistorische worsteling dezer eeuw, gaat om de christelijke grondslagen onzer cultuur — al zijn deze erkenningen op zichzelf niet zonder betekenis. Wij spreken voor de gelovigen onder ons uit, dat de zedelijke normen, die volstreckte geldigheid voor het leven behoren te hebben, tot ons zijn gekomen uit het Evangelie. Deze uitspraak bedoelen wij dus niet als een nog zo belangrijk historisch gegeven. Zij sluit in, dat wij het Evangelie aanwijzen als krachtbron voor persoonlijk en gemeenschapsleven; de zedelijke normen zijn ons eisen Gods, aan mens en mensheid gesteld, opdat het leven der mensen in alle verbanden waarin zij zijn gesteld, den Schepper en Heer der wereld verheerlijken. Deze erkenning is voor den gelovigen eenvoudige eis van dankbaarheid en gehoorzaamheid. Wij weten echter, dat zij staan naast anderen in ons volk, die de noodzaak van geestelijke vernieuwing en eendrachtige samenwerking evenzeer gevoelen en normen van waarheid, gerechtigheid, goede trouw, naastenliefde als volstreckt erkennen, deze echter op andere wijze funderen, b.v. in een humanistische overtuiging of in de Joodsche godsdienst. Wij zien deze beide groepen, christenen of niet-christenen, als geheel volwaardige medewerkers in de taak, die wij ons stellen. Wij hopen op deze wijze tevens de onhoudbare en verstarrende opvatting te doorbreken, alsof in ons volk de keuze ging tussen een „christelijk-confessionele” of „neutrale” beweging. In de door ons bedoelde volksbeweging is dus ruimte voor

verschillende fundering der zedelijke normen; echter kan niet getoond worden aan het volstrekt karakter dezer normen. Wie zedelijkheid zonder meer herleidt tot utiliteit, of haar afhankelijk acht van of ondengeschiedt aan enige aardse grootheid (ras, volk, staat, klasse e.d.) vindt ons onvoorwaardelijk tegen over zich.

Ten tweede: een bepaalde toespitsing van de geestelijke strijd onzer dagen vindt plaats op politiek en sociaal terrein in de strijd om een nieuwe maatschappelijke en staatkundige structuur. Geestelijke keuze in de cultuurcrisis voert onvermijdelijk tot sociale en politieke keuze. Wij kiezen op grond van een zedelijke overtuiging zowel tegen individualisme als tegen collectivisme. Tegen individualisme, omdat het de gemeenschap als constitutieve factor in het menschenleven onderschat, haar in wezen ondergraaft en een overschatting van de waarde van het individu betekent, die gemakkelijk tot een vorm van modern heidendom verglijdt; bovendien, omdat in de periode, waarin de Europese maatschappij zich thans bevindt, met haar eisen b.v. van geleide economie, het individualisme géén uitweg biedt. Tegen het collectivisme (communisme, fascisme, nationaal-socialisme) omdat het de waarde van de menselijke persoonlijkheid miskent en een vergrijp tegen de zedelijke orde, tegen het Evangelie betekent, wanneer het de collectiviteit (klasse, staat, volk) als volstrekte en hoogste norm proclameert en zich zelf daarmee als modern heidendom en anti-christelijke macht openbaart. De taak, waarvoor de Europese volken op politiek en sociaal terrein staan, is een derde mogelijkheid (niet een synthese) tot levensvorm der toekomst te maken, n.l. een gemeenschapsleven, waarin de menselijke persoonlijkheid haar bestemming (op aarde) kan vervullen. Fundamenteel is voor ons de overtuiging van de onvervangbare waarde der persoonlijkheid, die eerbied voor den medemens insluit en de levensbetrekkingen tussen de mensen stelt onder de normen van oprechtheid, goede trouw en naastenliefde. Deze overtuiging sluit naar de sociale en politieke zijde o.a. in: de eis tot ontplooiing van het mens-zijn, lichamenlijk, verstandelijk, zedelijk en religieus; vrije belijding van godsdienst en levensovertuiging; recht en plicht der ouders in zake opvoeding der kinderen.

Het menschenleven kan slechts tot vervulling van zijn bestemming komen in de gemeenschap, welker verhoudingen en groepsvormingen derhalve aan zedelijke normen onderworpen zijn. Zij heeft de waardigheid en de rechten der menselijke persoonlijkheid te eerbiedigen en te handhaven, negatief door alles na te laten en te bestrijden wat deze kan aantasten, positief door haar verhoudingen te regelen met het oog op de bestemming van haar leden. Daarom moet aan haar de eis worden gesteld van gelijke maatschappelijke levenskansen voor allen, van arbeidsverhoudingen, die de arbeid als onvervangbaar bestanddeel van een volwaardig menselijk bestaan tot uitdrukking brengen, van bestaanszekerheid en rechtshandhaving. Alle groepsvormingen der samenleving (gezin, arbeidsgemeenschap, volk, staat en volkerensamenleving) behoren dus vormen van menselijke levensgemeenschap te zijn, berustend op zedelijke verbondenheid in eerbied voor elkaar.

Wij stellen enerzijds, dat de gemeenschap onmisbare voorwaarde is voor de vervulling der menselijke bestemming; dat haar verhoudingen onderworpen zijn aan zedelijke eisen, omdat zij het terrein is, waar de mens zijn naaste ontmoet. Daarin ligt anderzijds het recht der gemeenschap besloten, om van haar leden toewijding, dienst en offervaardigheid te verlangen. De enkeling heeft tegenover de gemeenschap plichten; zonder deze kan de gemeenschap haar taak niet vervullen en worden rechten onmogelijk. De grenzen van het beslag der gemeenschap op den enkeling worden steeds bepaald door de waarde en roeping van de menselijke persoon. Overal in de punten van ons program en de toelichtingen zal men de nadere omschrijving en uitwerking vinden van deze grondgedachte van een personalistisch socialisme als zedelijke levensorde.

Ten derde: het door ons opgestelde program van beginselen en concrete maatregelen moet worden gezien als een bijdrage tot de verwerkelijking der zo even genoemde derde mogelijkheid. Wij onthouden ons daarbij van een tekening ener ideale samenleving, die hiernaan zou beantwoorden; de gehoorzaamheid aan normen is iets anders dan de verrukking door een of andere utopia gewekt. Wij hebben ons ook te onthouden van een program, dat dienst zou kunnen doen voor een politieke partij; wij formuleerden een en ander, dat wel niet door alle, maar door verschillende der oude politieke partijen kan worden onderschreven. Wij hopen met behulp van dit program het proces van politieke bezinning en vernieuwing te stimuleren en op deze wijze bij te dragen tot zuiverheid der nieuwe instellingen. Maar niet minder is het onze bedoeling, om de zéér brede kringen van ons volk, die, buiten de partijen staande, toch vurig naar een vernieuwing van het sociale en politieke leven verlangen, leiding te geven. Van een volksbeweging, die wij ons denken, zullen telkens concrete adviezen moeten uitgaan over de zich voordoende vraagstukken, adviezen zowel aan de Regering, die de stemmen uit het volk zal willen horen, als aan het volk, dat in de uiterst moeilijke verhoudingen om voorlichting en leiding vraagt. Wij menen, dat in redelijkheid kan worden verwacht, dat een groep verantwoordelijke personen, die zich met inhoud en strekking van het door ons opgestelde program hebben verenigd, tot de taak van leiding en advies in staat zal zijn.

De sociaal-paedagogische taak weegt bij ons, blijkens het voorgaande zeker even zwaar als de politieke, in de beperkte zin van dit woord. Wij erkennen dankbaar, dat de oude politieke partijen belangrijk sociaal-paedagogisch werk hebben verricht. Het is van het politieke, goed verstaan, ook niet te scheiden. Wat echter deze politieke partijen op historische gronden niet meer kunnen, achten wij de eerste taak der volksbeweging: mensen, die tot verschillende volksgroepen behoren en zullen blijven behoren, samen brengen in een geest van gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en wil tot eendrachtig arbeiden aan de leniging der directe noden en de oplossing der concrete vraagstukken. Het volk in zijn brede lagen moet worden geraakt en gewekt,

niet voor de beginselen der ene partij alleen (en dus tegen die der andere), maar voor de grondige vernieuwing van het volksleven, het politieke inclusief. De huidige situatie maakt zulk een beweging met sociaal-paedagogische doelstelling voorop nodig.

Het kan zijn nut hebben de vraag te beantwoorden, welke tegenkrachten zich in ons volk zullen openbaren. Ook wanneer wij sterk beseffen, dat de toekomstige situatie allerm minst duidelijk is en allerlei verrassingen zich kunnen voordoen, menen wij toch wel met vrij grote zekerheid te kunnen zeggen, welke tegenstand te bestrijden zal zijn.

Ten eerste: de groepen van hen die vrijwel ongewijzigd de terugkeer der oude verhoudingen van 1940 begeren, eventueel met hier en daar technische wijzigingen (b.v. in het stelsel der evenredige vertegenwoordiging, in de werkwijze der volksvertegenwoordiging en dergelijke). Het zijn de ongetwijfeld sterke groepen van hen, die het bestaan van diepgaande cultuurcrises in Europa en de volstrekte noodzaak van geestelijke vernieuwing niet beseffen.

Ten tweede: de niet te onderschatten groep van hen, die directe belangen, vooral van economische en financiële aard, bij het oude stelsel hebben gehad en zich hun bevoorrechte positie niet zonder hevige strijd zullen laten ontnemen.

Ten derde: de groep van hen, die naar enige vorm van gematigde dictatuur streven.

Ten vierde: het communisme, dat mede door de rol, die Rusland in deze oorlog heeft gespeeld, een versterkte greep op een deel der Nederlandse arbeiders en intellectuelen zal krijgen.

Ten vijfde: de brede groep, die men „inerte massa” zou kunnen noemen waarbij zich gedesillusionneerden en de vermoeiden zullen voegen, die zich inspinnen in de begeerte naar een zo groot mogelijke eigen rust. Over de vormen en organisaties, waarin een en ander gestalte zal aannemen, is met zekerheid nog onvoldoende te zeggen. Wel staat voor ons voldoende vast, dat er hevige tegenstand zal zijn te overwinnen — hetgeen de innerlijke noodzaak der volksbeweging voor ons des te sterker accentueert.

4. De Volksbeweging en de politieke partijen.

De vraag dringt zich op, of de volksbeweging in één opzicht niet het tegendeel zal veroorzaken, van wat zij zegt te bedoelen, n.l. of zij niet een nieuwe partij zal worden naast en tegenover de bestaande. In deze praktische vraag ligt een principiële besloten, waarover enige opmerkingen dienen te worden gemaakt.

Men kan de functie van de politieke partijen (waarbij wij in hoofdzaak aan onze verhoudingen denken) samenvatten in de volgende punten:

a) de partijen formuleren een staatsprogram. Zij werken tot dat doel als een schiftingsapparaat, waardoor alle wensen en belangen, die in het door elk van hen bereikte volksdeel leven, worden gewogen, getoetst aan algemene zedelijke beginselen (al of niet afgeleid uit godsdienstige), aan staatkundige idealen en aan hun verwerkelijkheid. Dit program verdedigen en propageren zij enerzijds in de openbare mening, anderzijds in de vertegenwoordigende lichamen.

b) De partijen vormen in hun bemoeienis met de candidaatstelling voor de openbare lichamen en hun invloed op de regeringssamenstelling het voornaamste apparaat voor de selectie der staatkundige leiders.

c) Met hun program en hun kandidaten wenden zij zich in hun verkiezingsactie tot de kiezers tot het veroveren van zeggenschap in de vertegenwoordigende lichamen en indirect in de regeringen van rijk, provincie en gemeenten.

Daarnaast zien wij in het Nederlandse volk na oorlog en bezetting onze taak en functie aldus:

1e) Wij wenden ons niet tot kiezers en staatsburgers, maar tot alle Nederlanders, kinderen van één volk, onverschillig of zij vroeger tot enige politieke partij behoorden, zich nu daartoe rekenen of in dit opzicht geen politieke keuze deden of willen doen. Daarmede bedoelen wij niet om een zo groot mogelijk aantal leden te krijgen. De noodzaak hiertoe volgt echter uit het feit, dat zij, die in gelijke richting naar vernieuwing streven, zich zowel binnen als buiten de politieke partijen bevinden en nu tot bewuste samenwerking moeten worden gebracht. Wij baseren ons daarbij niet op enige confessie; beperken ons daarbij niet tot enige maatschappelijke klasse of stand; wij richten ons niet tot ons volk met enig program van politieke actie, noch met schema's voor stembusaccorden. Wel willen wij in geheel ons volk versterken en verdiepen en eventueel bewust maken die centrale geestelijke waarden en normen, die vermaterialisering, verruwing en verwildering bestrijden en de gemeenschappelijke arbeid aan nieuwe vormgeving op cultureel, sociaal en politiek gebied bepalen en bezielen, in onderlinge verantwoordelijkheid en offerzin.

2) Derhalve gaat het naar onze overtuiging in de concrete situatie, waarin Nederland verkeert, niet in de eerste plaats om politieke machtsvorming of het bezetten van zetels in vertegenwoordigende lichamen, aanwijzing van kandidaten daartoe of „verovering van het regeringskasteel”, maar om de gezindheid, de ziel van ons volk, het wekken van zijn beste krachten om tezamen voor ons en voor ons nageslacht te arbeiden aan een oplossing in eigen Nederlandse trant van de culturele, sociaal-economische en ook politieke problemen, waarvoor, wij staan en de wereld met ons. Het gaat er ook om te bevorderen, dat zij, die, ongeacht uit welke partij, tot regeren worden geroepen door deze geest zijn beziel.

3e) Wij willen onze actie tot geestelijke vernieuwing op vaste, volstrekte zedelijke grondslagen en tot vestiging van een waarachtig verantwoordelijk gemeenschapsbesef niet beperken tot enige „eigen kring”, maar haar richten tot het gehele volk. De zeer nijpende algemene volksnoden — zoals b.v. de werkloosheid, de verwoesting en de algemene verarming — eisen een oplossing, die niet het gevaar loopt te worden beoordeeld „naar den hoek waaruit zij komt”, te worden verdacht (hoezeer ook ten onrechte) van te zijn voortgekomen uit politieke winstmotieven, maar eerlijk te worden gewogen naar haar zakelijke inhoud en zedelijke verantwoording. De ervaring uit het verleden leerde, hoeveel belemmeringen daaraan soms in de weg stonden. Thans kan ons volk zich niet meer veroorloven, een deel van zijn zo hoog nodige energie te besteden aan het overwinnen van dergelijke, door een ieder en ook door de politieke partijen onnodig en schadelijk geachte hindernissen.

Wie ons tegenwerpt, dat wij het terrein der politieke partijen hebben betreden, door ons geenszins van het aansnijden van politieke vragen en het bepleiten van staatkundige hervormingen te hebben onthouden, dien antwoorden wij, dat wij dit vanzelfsprekend ook tot onze taak rekenen: wie vernieuwing van het volksleven wil, naar welomschreven zedelijke normen, kan voor het staatkundige leven van dit politiek mondig volk géén halt maken. Hem kan het niet onverschillig laten, dat de politieke partijen niet meer bevredigend hun functie van selectie-apparaat vervulden. Men realiseere zich b.v. slechts het feit, dat van de kiezers, die op een partij hun stem uitbrachten, niet meer dan ongeveer 10% daarin ook georganiseerd waren en dit andere feit, dat zeer brede groepen, die wel degelijk sterke sociale en politieke belangstelling hadden, zich onder géén beding onder de bestaande schema's lieten indelen. Evenmin kan men onverschillig blijven voor het niet deugdelijk meer functionneren der politieke partijen als het schiftingsapparaat, waardoor de algemene volksnoden stem krijgen. De verdeeldheid om de oplossingspogingen van het werkloosheidsvraagstuk en dat der rijksverdediging, de onmacht tot hechter vorming ener ware Nederlandse gemeenschap te komen, de eindeloze moeite, die het heeft gekost, eer de „grote” partijen tot loyale samenwerking in de regering kwamen, zijn feiten, die deze stelling niet voor ontkenning vatbaar maken.

Zonder twijfel zullen politiek georganiseerden niet ten onrechte van oordeel zijn, dat het zoeken naar een nieuwe partij-indeling op grond van nieuwe aan de dag tredende scheidelingslijnen tot de taak der politieke partijen behoort. Evenmin ten onrechte zullen de partijen stellen, dat zij „het algemeen belang” of „de nationale eendracht” willen dienen. Sommige onzer hebben te lang en te overtuigd tot enige politieke partij behoord, om dat te willen ontkennen. Maar evenmin is te betwisten, dat de politieke partijen dat niet alleen kunnen, ja, dat het een ramp voor ons volk zou zijn, zo het werk der politieke reconstructie van het volksleven uitsluitend aan de politici werd over-

gelaten. Het feit ligt er nu eenmaal, dat de bestaande politieke partijen, ook tezamen niet het gehele volk vertegenwoordigen, terwijl de reconstructie der partijpolitieke verhoudingen toch kennelijk een zaak van het gehele volk is. De R. K. Staatspartij b.v. heeft feitelijk niet meer het recht om namens het gehele katholieke volksdeel te spreken, de S.D.A.P. niet namens allen, die zich thans socialist noemen, enz. Daarbij komt, dat er in ons volk een diep geworteld onbehagen leeft ten aanzien van de verstande scheidingen. De gronden daarvoor werden in het voorgaande aangeduid. Eveneens is daar het feit, dat tot 1940 een vrij grote mate van onverschilligheid en onwetendheid binnen elke partij t.o.v. het innerlijk leven der andere bestond en een pijnlijk gemis aan onbevangeheid tegenover bijdragen van „andersdenkenden” aan de nationale zaak. Ook al heeft de bezetting hierin wel een en ander maar lang niet alles, gewijzigd, de overtuiging blijft leven, dat het met het partijleven in Nederland niet weer langs de oude banen moet. Wat echter verreweg het belangrijkste is: de politieke partijen kunnen krachtens hun aard van „pars” (deel) zijn, de geestelijke vernieuwing van héél het volk niet ter hand nemen. Zij kunnen het ook tezamen niet, omdat de som van deze delen nog lang niet het gehele volk is. Wat zij hoogstens kunnen, is: voor hun aanhang hun politieke desiderata voortdurend op zedelijke normen funderen en in eigen kring daarvoor gezindheid en wil leiden en lonteren. Maar, zij moeten, alweer: krachtens hun aard, voortdurend uitziën op vergroting van de eigen aanhang en verwerving van méér politieke macht, d.w.z. zij staan permanent bloot aan het gevaar, dat het politieke doel praevalereit. In een periode als de huidige na-oorlogse is het naar onze mening een volstrekte noodzakelijkheid, dat de geestelijke vernieuwing om haars zelfs wil wordt nagestreefd, ook al weten en bedoelen wij, dat zij o.a. in een politieke vernieuwing zal uitmonden (wij zeggen „onder andere” — er zullen inderdaad heel wat méér vruchten van kunnen rijpen).

Voor het huidige ogenblik — waarin de grootste nadruk behoort te liggen op de geestelijke vernieuwing, als voorwaarde voor de gezonde ontwikkeling ook der politieke verhoudingen in ons land — zou het bovenstaande voldoende kunnen zijn, en zouden wij van onze kant ons ten volle aan de vernieuwingsarbeid kunnen geven, met een zeker vertrouwen afwachgend wat daaruit geboren zal worden. Er is echter één sterk motief, dat ons ertoe noopt, toch een enkele gedachte te wijden aan de vermoedelijke ontwikkeling op binnenlands-politiek terrein: bij de noodzakelijke maatregelen, b.v. ten aanzien van de Staat en de democratie, hangt daarvan zeer veel af; meer nog dan in het verleden de verstande partijverhoudingen de bestaande democratie en parlementaire instellingen verzwakten, zullen gezonde verhoudingen de vernieuwing moeten dragen en stuwten.

Wij hebben uitgesproken, dat naar onze mening noch de christelijke antithese noch het klassenstrijd-beginsel in de nieuwe verhoudingen vruchtbaar en schepend kunnen zijn, en daar tegenover als

beginsel, dat de nieuwe partijformatie zal moeten beheersen, het personalistisch socialisme gesteld. Indien in dit begrip — met de daarin besloten nader uitgewerkte inhoud — inderdaad de kern is getroffen van het thans voor herstel en grondige vernieuwing noodzakelijke, dan zullen hiernaan ook de nieuwe tegenstellingen in het politieke partijleven openbaar worden. Wij weten heel wel, en houden er ook nadrukkelijk rekening mee, dat allerlei tendenties en krachten van het verleden zullen doorwerken, terwijl nieuwe thans nog niet waarneembare de gecompliceerdheid van het geheel kunnen vergroten. Dit alles neemt ons niet de plicht onzer overtuiging af, n.l., dat een beweging, eventueel een politieke partij, de beginselen van het personalistisch socialisme als adequaat aan de behoeften en noden van ons volksleven zal hebben te stellen en te verwerkelijken, waaruit volgt, dat bestaande en nieuwe partijen tegenover deze kerngedachte hun standpunt zullen hebben te bepalen. Concreet gezegd: er zal zich te eniger tijd, en op enigerlei wijze een politieke groepering vormen op grondslag van de beginselen van het personalistisch socialisme (waarbij wij dus in het midden laten wie daartoe het initiatief zullen nemen, wanneer en op welke wijze dit zal gebeuren), waartoe zullen behoren personen uit de oude politieke partijen, met tallozen, die tot heden in geen politieke partij waren georganiseerd. Zij zal tegenover zich vinden: 1. groeperingen, die, zij het met andere inhoud, zich ook „personalist” zullen noemen, maar een vormgeving der maatschappij in de richting van socialisme, mede onder bewuste leiding der Overheid, afwijzen, hetzij op grond van een bepaalde staatstheorie, of van een individualistische maatschappij-beschouwing of van beide. 2. Groeperingen die het socialisme niet verbinden aan de geestelijke inhouden van het begrip „personalisme”, en menen, dat een politieke partij aan concrete, economische, sociale en politieke doelstellingen genoeg heeft. 3. Dictatoriale stromingen die zowel het personalisme als de democratie afwijzen, en die, wanneer zij het woord socialisme in hun vaandel schrijven of schreven, daaraan een inhoud geven, waardoor de door ons bedoelde zedelijke orde van verantwoordelijke personen wordt ontkend. Het personalistisch socialisme zoals wij dat verstaan, keert zich zowel tegen individualisme als collectivisme, tegen liberalisme en conservatisme, baseert het socialisme op een duidelijk omschreven mens-beschouwing; het spreekt vanzelf, dat een dergelijk beginsel tegenkrachten oproept, reeds nu aanwijsbaar, ook al ligt de organisatorische vorm, waarin deze zich uiten zal, nog geheel in het duister.

Wij voegen eraan toe, dat wij voor de toekomst, en mede als gevolg van de door onze volksbeweging gevoerde actie, vurig hopen op en noodzakelijk achten: een vermindering van het aantal partijen, door een concentratie op de wezenlijke, aan de behoeften en eisen der nieuwe maatschappelijke verhoudingen beantwoordende beginselen. Naarmate ons volksleven jaarlijk gezond wordt, zullen de belangenpartijen en het politieke sectewezen automatisch verdwijnen. De door tallozen in ons land gewenste concentratie der partijen, zal, naar onze mening, tot stand moeten komen op grondslag van de keuze voor of

tegen het personalistisch socialisme. De vorm dezer concentratie ligt verborgen in de toekomst; de concentratie zelfve geestelijk voor te bereiden is de taak onzer volksbeweging. In de verhoudingen, waarin wij thans leven, dat wil zeggen in het stadium van bezinning en heroriëntering, is onze taak geen andere dan de bodem zoo goed mogelijk bereiden, en de nadruk te leggen op de noodzaak van geest en gezindheid in alle lagen van ons volk, op de gehoorzaamheid aan vaste, zedelijke normen, en de vestiging en activering van levend gemeenschapsbesef. Wij begeren niet anders dan deze arbeid, die wij grondwerk zouden willen noemen, te kunnen verrichten in goede verhouding met die politieke partijen, die op democratische grondslag staan. De toekomst zal leren, welke verdere consequenties deze arbeid met zich brengt.

In het voorgaande zijn de grondslagen aangeduid, waarop wij het gemeenschappelijk werk denken aan te pakken tot herstel van onze geruïneerde volkswelvaart en tot een vernieuwde opbouw van ons volksleven op cultureel, sociaal en politiek terrein. Na het nameloze leed van een vijfjarige bezetting, waarvan geen mens de diepte peilen kan, die het niet zelf heeft beleefd, roept ons de verantwoordelijkheid tegenover de toekomst van ons volk om eensgezind de hand aan de ploeg te slaan. Niets heeft ons in deze jaren dieper gegriefd dan dat een gewetenloze totalitaire machtspolitiek den mens in zijn persoonlijkheidswaarde aantastte. Wij willen in de eerste plaats opnieuw naar een samenleving waarin het den mens, iederen mens, inderdaad weer mogelijk is om als mens te leven. Naar een samenleving, waarin vrede, vrijheid en gerechtigheid zullen heersen en wat meer menselijk geluk voor allen. Daartoe de voorwaarde te scheppen zal onze eerste en heiligste taak zijn.

Wij aanvaarden deze taak in misschien het moeilijkste uur van onze geschiedenis. Nooit was ons land armer dan nu. Wij hebben een winter achter de rug, waarin duizenden en duizenden gestorven zijn van honger en kou. Onze fabrieken staan zonder grondstoffen, onze havens zijn verwoest, onze vruchtbaarste landen staan onder water of liggen braak. Wij allen hebben geleefd op een levensspeil, als wij in Nederland niet meer voor mogelijk hadden gedacht. Wij zijn arm geworden en niet alleen materieel. Ook de geestelijke volkskracht is ernstig ondermijnd. En tegelijkertijd, dat de toekomst nog vol onzekerheid is, staan wij voor reusachtige taken, voorop de bevrijding van Indonesië, waar nog miljoenen rijksgenoten zuchten onder dezelfde tyrannie als wij zo bitter hebben ervaren. Maar er zijn ook lichtpunten. Hoe zwaar de bezetting ons ook heeft gedrukt, gebroken is ons volk niet. De overweldigder heeft ons niet klein gekregen. Ons volk was als de korenhalm in de storm, die wel doorbuigt, maar niet breekt. Diep in ons hart hebben wij bewaard de beste tradities van ons vrijheidslievende volk en temidden van lijden en bezinning de geestelijke energieën gewonnen om met nieuwe kracht op te staan. Zo hebben wij met alle vrije volken de last van deze oorlog gedragen en deze last is waarlijk niet de lichtste

geweest. In het actieve verzet hebben tallozen marteling en concentratiekampen getrotseerd en duizenden zijn voor de vuurpeletons gevallen met een laatste verzuchting om vrijheid en gerechtigheid op de lippen, maar welke zij niet meer hebben mogen zien. Hun heldenstrijd is van een grootheid geweest, die niet vergaat. Onder hen, die vielen, zijn er velen geweest, die hun leven hebben geofferd voor een nieuw en herboren Nedrland. Mensen uit onze naaste omgeving, die jaren lang met ons alle moeiten en zorgen hebben gedeeld, die dag in dag uit op pad waren om in ons volk de heilige vlam brandende te houden en die in de voorbereidingen tot de volksbeweging ten nauwste waren betrokken. Hun nagedachtenis zal voor ons een voortdurende verplichting zijn.

Temidden van lijden en beproevingen, waarvan de diepste zin ons ontgaat, worstelt ons geslacht om een nieuwe wereld. Beseffen wij allen wel duidelijk genoeg, dat wij leven op een kentering der tijden? De vooroorlogse wereld is geschiedenis geworden en keert, of wij willen of niet, niet meer terug. Het beste daaruit zullen wij als een kostbare erfenis moeten meedragen naar een nieuwe tijd. Juist dit beste hebben wij in deze oorlog, toen het ons ontnomen werd, dieper leren waarden. Want het was een wereld, waarin weliswaar honderdduizenden riepen om een eerlijk stuk werk, maar waarin toch niet onze mannen als slaven werden weggesleept om ver van huis en hard te arbeiden onder de mensonterendste omstandigheden. Een wereld, waarin weliswaar door een tekort aan daadkracht het staatsapparaat soms jammerlijk stagneerde, maar waarin toch ook enkeling en gemeenschap niet machteloos waren overgeleverd aan de willekeur van een dollen dictator. Een wereld, waarin weliswaar de algemene cultuurschizofrenie verontrustende afmetingen had aangenomen, maar waarin toch tenslotte de scheppende geest de ruimte had om zich vrijelijk te ontplooien. Een wereld zonder concentratiekampen, zonder collectieve rassenwaan, zonder die staatsvergoding en dat militaristische chauvinisme, dat de dood van miljoenen kost. Een wereld, waarin de rechtszekerheid en de eerbied voor de menselijke persoonlijkheid gehandhaafd bleven als de grondslagen van ieder waarlijk democratisch bestel. Van dit alles zijn wij ons in de jaren van de bezetting met pijnlijke scherpte bewust geworden. Al hetgeen wij gewonnen hebben in een moeizame strijd van vele geslachten om de hoogste menselijke waarden, zullen wij onverkort moeten meedragen naar de tijd, die komt. Het is zozeer met ons wezen vergroeid, dat wij er geen afstand van kunnen doen zonder iets van onszelf prijs te geven. Maar in de eeuwig wisselende vormen, waarin in de geschiedenis de mens aan het leven op aarde gestalte geeft, hebben wij naar die vormgeving te zoeken, die overeenstemt met de noden en eisen van deze tijd, waarin zich een geestelijke en maatschappelijke omwenteling voltrekt, dieper dan sinds eeuwen is voorgekomen. Zouden wij deze historische taak niet vervullen, dan zouden wij tekort schieten in onze verantwoordelijkheid tegenover het na ons komende geslacht, aan wie wij Nederland, het Nederlandse Gemeenbest en mede de wereld

hebben na te laten als een samenleving, waar het goed en menswaardig leven is. En alleen dan ook kunnen wij zeggen, dat alle offers in onze strijd om de vrijheid en om een betere wereld niet vruchteloos zijn gebracht.

Ons volk mag zich gelukkig prijzen, dat het bij deze reusachtige arbeid in Oranje de steun zal vinden als de vertolkster van al hetgeen edel en waarlijk groot is in de geschiedenis van ons vrije volk. Het was een Oranje, onder wiens bezielende en onvermoeide leiding Nederland zich in de tachtigjarige oorlog heeft vrijgevochten van de Spaanse heerschappij. Het was een Oranje, die voor ons opnieuw de vrijheid bevocht, toen Franse hegemonie, eerst onder Lodewijk XIV en later onder Napoleon, de zelfstandigheid van ons volksbestaan dreigde te vernietigen. In de dieptepunten van onze geschiedenis is Oranje altijd naast het eenvoudige volk gaan staan, desnoods over een regentenklasse heen, gaf mede daardoor uitkomst in de nood en ging ons volk voor naar een nieuwe toekomst. Zo is het ook in deze oorlog geweest. Wanneer Hare Majesteit sprak, was het de vrijheid, die geen knechtschap verdroeg. Het was het woord, dat wankelmoedigen staande hield, de toegewijden aanvuurde in de strijd. Nooit stond Oranje dichter bij het hart van het gehele volk. En tegelijk was het Oranje, die, terwijl de ban van het verleden velen nog gevangen hield, de weg hielp vinden in nieuwe verhoudingen. De rede over de reconstructie van het Gemeenebest is het hier bijna klassiek geworden voorbeeld van. Temidden van de weergaloze beproevingen, die wij in de afgelopen jaren hebben doorstaan, is Oranje gedaald uit de ivoren toren, waarin traditie en partijpolitiek het soms trachtten gevangen te houden en heeft het gestaan midden onder ons lijdende en strijdende volk. Duidelijk is gebleken, dat in de constitutionele monarchie, zoals wij die in Nederland kennen, de Kroon meer is dan een ornament. De Kroon bleef onaantastbaar in de ure der benauwenis, zij moet dat ook blijven in de dagen van opgang, die ons volksleven tegemoet gaat, zolang Oranje als draagster van de Kroon voor ons de tolk en de garant blijft van al hetgeen ons volk door de geschiedenis meedraagt als een onverwoestbaar bezit: van zijn wil tot vrijheid en zelfstandigheid van het gehele Gemeenebest en van al die geestelijke verworvenheden, zonder welke het ons niet mogelijk is om vrij en naar eigen aard te leven. In tijden van rust en voorspoed moge het begrip hiervoor vaak verbleekt zijn: in de afgelopen jaren is het levende werkelijkheid geworden voor het gehele volk. Wij kunnen slechts hopen, dat Oranje en het Nederlandse volk in al zijn geledingen, ook in de dagen van opbouw en groeiende welvaart, de vruchten zullen oogsten van de gevoelens die in de jaren van verschrikking en strijd zijn gerijpt.

In de overtuiging, dat ons volk in wezen gebleven is een gezond en krachtig volk, dat met durf en ondernemingszin wil bouwen aan een nieuwe toekomst, begint de Nederlandse Volksbeweging haar taak. De ervaring der ouderen kan daarbij evenmin worden gemist als de geest-

drift en de toewijding der jongeren. Zij wil allen omvatten, die op de hierboven geschetste grondslagen van een personalistisch socialisme wil meebouwen aan een nieuw en herboren Nederland. De noodtoestand, waarin ons volk in dit oogenblik verkeert, vraagt in de eerste plaats om een practische daad. Tot die daad van gemeenschappelijk werk, ontsproten aan het besef van een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid tegenover de toekomst van ons volk, roepen wij alle Nederlanders op. En wij hopen, dat hij in brede kringen weerklink zal vinden!
